

meckém, jenž vzhledem k ustanovení §§ 1 a 2 a contr. jaz. zákona v Praze ochrany nepoživá, nýbrž jediné v jazyku státním.

St-lé také namítají, že jejich podání, jímž provedli svůj rekurs proti výměru prvé instance, nemělo býti bez dalšího odmítnuto, nýbrž měla jim býti dána přiměřená lhůta, aby rekurs provedli v jazyku státním. Než úřadům není uložena povinnost, aby podání sepsaná v jazyku nepřipustném stranám vracely a stanovily jim lhůtu k předložení podání v jazyku státním. Nedbá-li strana zákonných ustanovení jaz. zákona, činí tak na vlastní nebezpečí, že její podání sepsané v jazyku nepřipustném bude odmítnuto, a musí nésti všechny důsledky tohoto odmítnutí.

Stížnost konečně poukazuje na to, že k odmítnutí podání sepsaného v jazyku německém nebyla kompetentní zsp, nýbrž magistrát hl. m. Prahy jako místo podací a dovozuje, že přijetím podání sepsaného v jazyku německém jest otázce jazykové prejudikováno. Bezdůvodnost této námítky jest zřejmá, uváží-li se, že dle posl. odst. § 1 zák. z 12. května 1896 č. 101 ř. z. instance odvolací má rozhodnouti otázku, je-li rekurs proti rozhodnutí neb opatření úřadu politického nepřipustný. Nepřísluší tedy rozhodování o přípustnosti odvolání úřadu, u něhož jest opravný prostředek podati a jenž v prvé stolici rozhodl.

Bylo tedy stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3774.

Administrativní řízení. — Obecní samospráva: Rekursní lhůta proti rozhodnutí politického úřadu počíná pro obec jako stranu běžeti dnem, kdy rozhodnutí v odpor brané bylo doručeno městské radě, nikoliv kdy obcí bylo dodáno jejímu právnímu zástupci.

(Nález ze dne 20. června 1924 č. 10.567).

Prejudikatura: Boh. 1116 adm.

Věc: Městská obec K. proti ministerstvu vnitra o odmítnutí rekursu ve věci povinnosti k náhradě škody.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Rozhodnutím osp-é z 2. března 1920 uznána obec K. na základě § 37 ob. zř. povinnou nahraditi V. M. škodu, kterou utrpěl pádem na kluzké ulici. Odvolání obce, podané právním zástupcem obce Drem F. zsp v hlavním bodu zamítla rozhodnutím z 5. října 1921, které intimováno výměrem osp-é ze 14. října 1921 jednak V. M., jednak městské radě v K. přímo, nikoliv právnímu zástupci obce; výměr presentován u měst. rady 28. října 1921. Městská rada intimovala jej dále svým výměrem z 29. října 1921 právnímu zástupci obce Dru F., jemuž intimát doručen 4. listopadu 1921. Obec podala do rozhodnutí zsp-é další rekurs jednak u osp-é, jednak u zsp-é; na obě místa došel 1. prosince 1921.

Min. vnitra nař. rozhodnutím odmítlo odvolání to jako opožděné, poněvadž rozhodnutí zsp-é bylo obci doručeno 28. října 1921, odvolání pak přes to, že rozhodnutí obsahovalo správné poučení o zákonné 4nedělní odvolací lhůtě, podáno bylo jak u okr. tak i u zem. správy pol. po uplynutí této lhůty. K námítce rekursní, že odvolací lhůta počala pro obec běžeti teprve dnem, kdy rozhodnutí II. stolice bylo obcí doručeno

jejímu právnímu zástupci, podotknuto, že rozhodnutí pokládati jest za doručené dnem, kdy obci bylo dodáno a jí presentováno, a že jest nerozhodné, kdy je dala doručiti svému právnímu zástupci.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí nss uvážil:

Rozhodnutí zsp-é z 5. října 1921 intimováno bylo výměrem osp-é ze dne 14. října 1921. Intimát ten jest adresován městské radě v K., tedy orgánu, který reprezentuje obec ve vlastním oboru působnosti (§ 13 ob. zř.), tedy také v její vlastnosti jako strany na sporu zúčastněné, a byl 28. října 1921 u městské rady presentován. Při této intimaci nebylo pražádného momentu, který odůvodňoval domněnku, že intimace děje se obci nikoliv jako straně, nýbrž jako pomocnému orgánu státní správy za účelem, aby teprve sama v přenesené působnosti obstarala vyrozumění stran. Vzhledem k ustanovení § 37, odst. 2, ob. zř. přicházela tu obec předem již v úvahu pouze jako strana. Intimát neobsahoval také žádného příkazu, aby byl stranám teprve sdělen, a okolnost, že byl adresován městské radě a nikoliv starostovi, který podle § 61 ob. zř. jedině jest pověřen vykonáváním přenesené působnosti, svědčila, že je určen obci jako straně.

Je na biledni, že městská rada, byvši o rozhodnutí zsp-é zpravena, nemůže odepřítí vzítí je jménem obce jako strany ve věci zúčastněné na vědomí a že nemůže býti jí přiznáno, aby se teprve ještě usnášela o novém intimování jeho obci v postavení její jako strany, čímž by jí zároveň bylo umožněno, aby podle své libovůle sama určovala termín doručení a tím dobu, kdy rozhodnutí nabýti má proti obci účinnosti. Na věci nemění ničeho ani okolnost, že obec v předchozím správním řízení byla zastoupena advokátem, neboť i v takovém případě — jak vyslovil nss již ve svém nář. Boh. 1116 adm. — doručení do vlastních rukou strany je přípustné a účinné.

Poněvadž, jak nesporno, doručení městské radě stalo se 28. října, rekurs na min. vnitra však podán teprve 1. prosince, tedy po uplynutí zákonné a v právním poučení vyznačené 4nedělní odvolací lhůty, jednal žal. úřad po právu, když jej jako opožděný odmítl.

č. 3775.

Dávka z přírůstku hodnoty: * Pro převody nemovitostí v Čechách před 5. říjnem 1920 se stavší platí o stížnosti do platebního rozkazu na dávku z přírůstku hodnoty předpis § 20 řádu dávk. z 29. prosince 1915 č. 83 z. z., i když stížnost podána byla za působnosti řádu dávkového z 23. září 1920 č. 545 Sb.

(Nález ze dne 20. června 1924 č. 11.086).

V ě c: E. P. v Ch. proti zemskému správnímu výboru v Praze o včasnost rekursu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Platebním rozkazem z 21. září 1922 byla st-li z převodu nemovitostí kupní smlouvou z 30. srpna 1919 A. H. v Ch. prodaných vyměřena dávka z přírůstku hodnoty na základě dávk. řádu pro Čechy z 29. prosince 1915 č. 83 z. z.; platební rozkaz byl st-li doručen dne 5. listopadu 1922; obsahuje právní poučení, že do něho lze podati ve lhůtě 30denní, počínajíc ode dne jeho doručení, stížnost u zsv.